

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoPr/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	1116218671
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1116218671.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. U. P., narodeného XX. A. XXXX, C. XXX, zastúpeného Mgr. Pavlom Michalcom, advokátom, Bratislava, Radvanská 5267/21, proti žalovanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 1523/71, o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a iné, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. B1-20Cpr/6/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2023 sp. zn. 14CoPr/9/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2023 sp. zn. 14CoPr/9/2022 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. februára 2022 č. k. 20Cpr/6/2016-303 I. v časti zaplataenia náhrady služobného platu a náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu zastavil konanie; vo zvyšnej časti žalobu požadujúcu a/ vyslovenie, že odvolaním žalobcu (P. U. U. P.) z funkcie riaditeľa Ústavu na výkon väzby (ďalej tiež len „ÚVV“) v W. personálnym rozkazom ministerky spravodlivosti JUDr. Věry Petříkovéj č. 3/2010 z 26. februára 2010 bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania; b/ ospravedlnenie sa ministra spravodlivosti žalobcovi za ujmu spôsobenú diskriminačným konaním pri jeho odvolaní z funkcie, c/ strpenie žalovaným uverejnenia na jeho náklady prvých dvoch bodov výroku rozsudku zhora v troch denníkoch s celoslovenskou pôsobnosťou v tlačenej aj elektronickej podobe a d/ uloženie niektorých ďalších povinností v súvislosti s realizáciou rozhodnutia vyhovujúceho žalobe, zamietol a III. žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Rozsudok odôvodnil právne ustanoveniami § 79, § 145 ods. 2 a § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“); § 2 ods. 1 a 2, § 2a ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 a § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon, taktiež v znení viacerých neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „AZ“); § 11 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 2a ods. 1 a 3, § 33 ods. 5, § 35 ods. 2 a § 48 ods. 5 i s odkazom na § 33 ods. 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru

väzenskej a justičnej strážie Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej tiež len „služobný zákon“) a § 4 ods. 1 a § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Vecne žalované (ústredný orgán štátnej správy pre súdy a väzenstvo) podľa súdu prvej inštancie bolo nositeľom pasívnej vecnej legitimácie a ním vznesená námietka premĺčania žalobou uplatnených nárokov nebola dôvodnou, lebo tu šlo o morálne a nie peňažné plnenie, ktoré sa nepremĺčuje (s poukazmi na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1542/2003 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 7/13). Žalované sa v prípade žalobcu ale nedopustilo tvrdeného porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, resp. to nebolo v spore preukázané. Personálny rozkaz o odvolaní žalobcu z funkcie nebol nikdy zrušený, nakoľko Krajský súd v Bratislave konanie ním vedené pod sp. zn. 5S/300/2012 zastavil pre nepodanie žalobcom rozkladu a platí teda prezumpcia správnosti rozhodnutia, minister spravodlivosti mohol žalobcu odvolať aj bez uvedenia dôvodu, žalované preukázalo (rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. júna 2012 sp. zn. 4S/58/2011) rovnaký postup ako v prípade žalobcu (odvolanie z funkcie riaditeľa ÚVV pre útek odsúdeného z ním riadeného ústavu) aj v inom prípade a preukázané neboli ani tvrdenia o špecifickom politickom kontexte posudzovaného prípadu (so zreteľom k medializovaným informáciám popísaným v odôvodnení rozsudku).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2023 sp. zn. 14CoPr/9/2022 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, podľa § 387 ods. 1 aj 2 CSP potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Nad rámec záveru o vecnej aj právnej správnosti rozsudku, ktorý je výsledkom vykonaného dokazovania, odvolací súd uzavrel, že v danej veci nebol daný odvolací dôvod založený záveru o neporušení zásady rovnakého zaobchádzania na nesprávnych skutkových zisteniach, keď nešlo o prípad vzatia do úvahy skutočností, ktoré z dokazovania nevyplynuli ani opomenutia takých skutočností, ktoré naopak boli vykonanými dôkazmi preukázané. Poukázal na to, že § 11 ods. 2 AZ je premietnutím smernice Rady EÚ 2000/43/EC z 29. júna 2000 a z nich treba vyvodit' časť dôkazného bremena i na žalobcovi, ktorý musí tvrdiť a podložiť dôkazmi nielen to, že došlo k diskriminácii (buď priamej alebo nepriamej), ale aj (tu iba tvrdiť) niektorú zákonom predpokladanú pohnútku diskriminačného konania, pričom až po splnení si týchto povinností prechádza k presunu dôkazného bremena na žalovaného, ktorého úlohou je preukázať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania nedošlo (čo inak odvolací súd vo svojom rozsudku zopakoval hneď dva razy - tu porovnaj body 13., 15. a 16. odôvodnenia na č. l. 340 až 341 spisu). „Žalobca ani podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal (žiadnym spôsobom), že došlo k rozdielu v zaobchádzaní s ním a inou porovnateľnou osobou a ak poukazoval, že bol ako jediný riaditeľ odvolaný z funkcie po úteku odsúdeného, nebolo z jeho strany dokázané, že v skutočnosti bol práve toto dôvod, prečo bol odvolaný ...“. Pokiaľ žalobca argumentoval, že „napriek tomu, že bol z funkcie odvolaný, mohol naďalej užívať služobný byt, pri odchode zo služobného pomeru dostal odmenu, bola mu odpustená povinnosť platiť za vzdelanie, ktoré získal počas výkonu služby ...“, tu šlo skutkové tvrdenia žalobcu žalovaným nepopreté a „pokiaľ mal byť skutočným dôvodom odvolania odvolateľa z funkcie nedovolené vzdialenie sa odsúdeného F. F. z otvoreného oddelenia ÚVV W., a teda akési zlyhanie na strane odvolateľa, v odôvodnení rozsudku“ (rozumej súdu prvej inštancie - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) „zostalo nevysvetlené, z akého dôvodu boli odvolateľovi ponechané zo strany žalovaného výhody s touto funkciou spojené, preto aj tvrdenie o tom, že bolo povinnosťou žalovaného vysvetliť, prečo ponechal žalobcovi výhody spojené s jeho doterajšou funkciou, bolo nedôvodné“ (?); konštatoval ďalej odvolací súd považujúci za správne tiež závery súdu prvej inštancie o nepreukázaní (žalobcom), „že dôvodom odvolania z funkcie bolo jeho politické či iné zmýšľanie“ a „že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi politickými vyjadreniami vtedajšej ministerky vo vzťahu k namietanému porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k odvolaniu žalobcu“ (?) a v ďalšom sa obmedzujúci (aj s odkazmi na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „ústavný súd“ - a najvyššieho súdu vymenované v jeho rozsudku) už len na výpočet parametrov riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia vrátane nedostatku povinnosti v ňom reagovať na každý argument.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež len „dovolateľ“) dovolanie,

ktorým navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania je podľa dovolateľa daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a namietanú vadu tzv. zmätočnosti spôsobilo, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku neposkytol dostatočné odpovede na odvolacie námietky neskoršieho dovolateľa. To sa týkalo prakticky všetkých kľúčových záverov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, teda tvrdeného nepreukázania dôvodu odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa ÚVV, nepreukázania stavu rozdielnosti zaobchádzania so žalobcom v porovnaní s inými riaditeľmi ústavov v porovnateľnej situácii aj (do tretice) zakázaného dôvodu diskriminácie. Napriek formulácii v personálnom rozkaze, že „Odvolanie z funkcie si vyžaduje dôležitý záujem služby“ najmä z tlačovej správy niekdajšej ministerky spravodlivosti z 26. februára 2010 aj z jej spoločnej tlačovej konferencie s predsedom vlády Robertom Ficom konanej 1. marca 2010 podľa názoru dovolateľa bezpečne vyplýva, že skutočným dôvodom odvolania žalobcu bol práve útek odsúdeného a tvrdenie o nepreukázaní je v tomto prípade v príkrom rozpore so zisteným skutkovým stavom a ako také absolútne svojvoľné a arbitrárne. Pri rozdielnom zaobchádzaní žalobca na podporu svojho skutkového tvrdenia, že bol jediným riaditeľom ÚVV odvolaným z dôvodu vzdialenia sa odsúdeného z otvoreného pracoviska, predložil odpovede k svojim žiadostiam o sprístupnenie informácií, z ktorých vyplynulo vzdialenie sa alebo útek v období od 1. januára 2004 do 18. júla 2013 až 10 osôb, resp. následne až do roku 2016 jedného ďalšieho odsúdeného, vo všetkých prípadoch bez následku odvolania riaditeľa z funkcie. Ak žalované založilo svoju obranu na rozsudku Krajského súdu v Bratislave v jeho veci sp. zn. 4S/58/2011 a súd prvej inštancie takúto obranu prijal, on (dovolateľ) namietal už v odvolaní rozdielnosťou prípadov (nevratením sa odsúdeného z mimoriadneho voľna na opustenie ústavu v jednom prípade a vzdialením sa odsúdeného z otvoreného pracoviska v tom druhom) aj právnou neexistenciou personálneho rozkazu v tom prípade, v ktorom sa podľa žalovaného postupovalo tak ako u žalobcu (pre jeho zrušenie správnym súdom). Tu odvolací súd [inak vo všeobecnosti správne vymedzujúci podmienky existencie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP] neposkytol k námietkam z odvolania žiadnu reakciu, argumenty či zdôvodnenie a navyše jeho pokus argumentovať za pomoci možnosti odvolania riaditeľa ÚVV ministrom aj bez uvedenia dôvodu je v rozpore s ratio decidendi rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 4S/58/2011 (v zmysle ktorého treba trvať prinajmenšom na povinnosti ministra definovať dôležitý záujem služby vedúci ho k rozhodnutiu o odvolaní a ten ani vo veci žalobcu definovaný nebol). Napokon pri zakázanom dôvode diskriminácie odvolací súd v rozpore s už ustálenou judikatúrou trval na preukázaní, hoci žalobcu ťažilo nanajvýš bremeno tvrdenia a to v rámci argumentácie o jeho apolitickom prístupe (rozumej aj nekonaní na podporu strán vtedajšej vládnej koalície) uniesol.

4. Žalované dovolací návrh nepodalo.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech (§ 424 CSP) bol dovolaním napadnutý rozsudok vydaný, za splnenia tiež podmienok zastúpenia tejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Na základe ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor

dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (v tejto súvislosti porovnaj napríklad 1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017 či 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v tomto konkrétnom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Najvyšší súd vo svojej už dostatočne stabilizovanej judikatúre opakovane prízvukuje, že pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je to, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo tiež nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie); atribútom nesprávnosti potom to, že tento (postup) má za následok znemožnenie strane sporu (skôr a v mimosporových konaniach naďalej účastníkovi konania) realizovať jej procesné oprávnenia a mári možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je totiž možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom a integrálnou súčasťou práva, o ktorom je reč, je tiež právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10. Žalobca dovolaním namietal, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležite nereaguje na jeho odvoláciu argumentáciu.

11. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež konštatovanie, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu (napr. 6Cdo/196/2016). V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanovením § 387 ods. 2 CSP (prevzatým prakticky bez zmeny zo skoršej úpravy, tu pre prípad záujmu porovnaj § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1986 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, platného a účinného do 30. júna 2016 vrátane, ďalej tiež len „OSP“), je pritom postačujúcim, ak odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa (po obsahovej stránke) i odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie v prvej inštancii (odvolacím súdom) pritom v tomto prípade nie je (nebude) pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla ani nebude možným, ak súd prvej inštancie (povedané obrazne) odvolaciemu súdu „vezme vietor z plachiet“ (tým, že pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia, neskôr podrobeného prieskumu v odvolacom konaní, sa sám objektívne uspokojivo a teda dostatočne vyporiada so všetkými relevantnými (t. j. právne významnými) argumentmi všetkých účastníkov konania (dnes v spore strán) a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmto jeho úvahami. Ak ale odvolací súd túto možnosť naopak mať bude a rozhodne sa ju i využiť, z pohľadu možného porušenia (takýmto jeho postupom) práva strán sporu na spravodlivý proces (skôr odňatia účastníkom možnosti konať pred súdom na základe § 237 ods. 1 písm. f) OSP) môže mať význam len to, či sa dopĺňajúca argumentácia nedostane do takého stretu s argumentáciou súdu prvej inštancie, pri ktorom by už boli namieste buď úvahy o prekvapivosti záverov odvolacieho súdu a/alebo taktiež možné iné úvahy o tom, či zvolená argumentácia ako celok ešte vykazuje znaky vnútornej súdržnosti (konzistencie).

12. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (teda i v odvolacom) konaní síce nemá

(nemusi) odpovedať na každú (jednotlivú) námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú pre rozhodnutie (o odvolaní) rozhodujúci význam, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05); práve v takomto rozlíšení (námietok a argumentov na jednej strane s významom pre správne uchopenie posudzovaného problému a na strane druhej z tohto pohľadu bezvýznamných) však treba hľadať tiež kľúč k riadnemu uchopeniu ďalšieho problému splnenia si prieskumným súdom všetkých povinností, ktoré naň právo kladie.

13. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

14. Z práve odcitovaných ustanovení vyplýva to, čo dovolací súd vyjadril (právnou vetou, na ktorej až na doplnenie nedopatrením vynechaného slova „povinnosti“ nevidí dôvod čokoľvek meniť) tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc i len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že I. poukáže na odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním v prvej inštancii neprijatej argumentácie, ku ktorej však súd prvej inštancie zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlí, prečo táto bola bez právneho významu a II. v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené to, že odvolateľovi musí byť (v každom prípade) dané za pravdu, ale to, že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument. Práve urobiť zadost' tejto povinnosti sa odvolaciemu súdu ani podľa názoru dovolacieho súdu (prinúteného dať za pravdu odvolateľovi) nepodarilo.

15. Súhlasiť bolo treba totiž už s námietkou o nepodloženosti aj nedostatočnom odôvodnení (odvolacím súdom) záveru o nedokázaní žalobcom, že dôvodom jeho odvolania z funkcie riaditeľa ÚVV bolo vzdialenie sa odsúdeného z otvoreného pracoviska (druhá veta bodu 17. na strane 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a i vo vzťahu k tomuto platilo, že odvolací súd nevyhodnotil (podobne ako pred ním ani súd prvej inštancie), akú (a či vôbec nejakú) dôkaznú hodnotu priznal z tohto pohľadu rozhodne nie bezvýznamným (opomenutia hodným) a aj žalobcom akcentovaným výstupom z tlačovej správy žalovaného, resp. spoločnej tlačovej konferencie predsedu vlády a ministerky spravodlivosti. Tým, čo však z pohľadu schopnosti napadnutého rozsudku úspešne prejsť „obrazným ohňom dovolacieho prieskumu“ bolo tým najzásadnejším, bolo to, že žalobca opakovane (aj v odvolaní) namietal rozdielnosťou prípadu v prejednávanej veci od iného prípadu, na ktorý bola upriamená pozornosť v rámci obrany žalovaného (vrátane argumentácie, prečo podľa jeho názoru šlo o odlišnosť) a tiež zjavnou neudržateľnosťou obrany založenej na rozhodnutí o odvolaní iného riaditeľa ÚVV z funkcie, ak toto už bolo zrušené a právne neexistuje (v tejto súvislosti porovnaj predovšetkým časť textu venovanú reprodukcii obsahu odvolania začínajúcu druhou ucelenou vetou bodu 7. na strane 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a pritom zotrval na svojej skoršej argumentácii o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, podloženej tými informáciami poskytnutými žalovaným, podľa ktorých skutočný dôvod jeho odvolania z funkcie riaditeľa ÚVV nebol uplatnený (s už vyššie spomínanou - pre právne odstránenie personálneho rozkazu o odvolaní ale nepoužiteľnou - výnimkou) v žiadnom inom prípade; odvolací súd ale k tejto časti jeho odvolacej argumentácie obsahujúcej aj námietky k spôsobu vysporiadania sa s problémom zo strany súdu prvej inštancie nezaujal žiadne stanovisko (a to ani v taktiež vyššie priblíženom rozsahu považovanom za nutné minimum, kedy by tieto argumenty a námietky odmietol buď s poukazom na ich nespôsobilosť ovplyvniť nazeranie na posudzovaný problém a takto aj rozhodnutie súdu alebo na také vysporiadanie sa s nimi už súdom prvej inštancie, ku ktorému by sám nevedel /nemal/ čo doplniť).

16. Stotožniť sa navyše bolo treba tiež s tou námietkou, že v časti týkajúcej sa dôvodu diskriminácie

(ako zakázaného) odvolací súd nerozlišoval medzi bremenom tvrdenia žalobcu a jeho dôkazným bremenom a obmedzil sa na súhlas so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi politickými vyjadreniami vtedajšej ministerky spravodlivosti a jej počínaním na ujmu žalobcu (tu inak bez poskytnutia zjavne očakávanej odpovede na otázku, či diskrimináciou z dôvodu politického alebo iného zmýšľania v duchu ustanovenia § 2 ods. 1 AZ je - môže byť - aj absencia príklonu k tej časti politického spektra, ktorej reprezentantom je minister s oprávnením rozhodovať o kariérnom raste či páde príslušníka ZVJS). Úlohu obraznej čerešničky na torte argumentačných potknutí sa napokon v tomto prípade plnil dovolaním výslovne nenamietaný záver odvolacieho súdu viažuci sa k údajnej nedôvodnosti tvrdenia, že bolo povinnosťou žalovaného vysvetliť, prečo žalobcovi napriek jeho odvolaniu z funkcie ponechal výhody spojené s takou funkciou, hoci žalobcom tvrdené vytvorenie stavu nátlaku a jeho odradenie od „brojenia“ proti personálnemu rozkazu o odvolaní z funkcie práve za pomoci takýchto prostriedkov rozhodne nešlo považovať (bez ďalšieho) za vylúčené a práve urobenie si jasna v tomto mohlo byť pre pochopenie, prečo sa žalobca proti odvolaniu z funkcie nebránil aj postupom na toto priamo určeným a či postup voči nemu vykazoval znaky diskriminácie, doslova rozhodujúcim.

17. V danom prípade tak podľa názoru dovolacieho súdu nešlo inak, než konštatovať, že odvolací súd sa v rozpore s výslovným príkazom urobeným súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu, uvedenými v jeho odvolaní a to za situácie, keď sa s nimi už pred ním opomenul vysporiadať súd prvej inštancie. Takéto jeho opomenutie potom vylučovalo iný záver než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie (bez ďalšieho) zrušiť. V tomto konkrétnom prípade sa dovolaním nenamietala (priamo) i správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (resp. tiež súdom prvej inštancie), aj keby však šlo o taký prípad, rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Pretože na rovnakom závere zotrúva väčšinová rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017), dovolací súd ani v tomto prípade nemal priestor (opätovne sa žiada zdôrazniť, že osobitne so zreteľom k dovolateľom použitému dovolaciemu dôvodu) na zaujímanie stanovísk k právnej stránke posudzovaného problému.

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúci za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním opodstatnene vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomu predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.